

На грані (фрагменти зі збірки)

Дмитро Загул

І невже ж це правда, що напередодні
Вічної руїни, певного кінця
Освітило сонце на краю безодні
Променем надії змучені серця?

Ні! Я вам не вірю, що кінець так скоро,
Що й оця надія згине з нами враз.
Що впаде остання нетривка опора
І безодня чорна поховає нас.

Ні, я вам не вірю, що даремна праця,
Запал і завзяття довгих поколінь,
Що діждатся щастя нам таки не вдасться
І прийдеться впасти трупами в глибінь.

* * *

Бувають хвилини спокою порожнього,
Без бурі,
без болю,
без волі...
В безодні знесилля німого
Дрімають придушені болі —
А серце байдужне до всього
Непевного, злого, тривожного.

Здається,
що ти десь далеко закинутий
Від радощів, суму та й горя...
Здається, що все тільки спить
На споді глибокого моря —
А десь над тобою сміється
Світ сонця, тобою покинутий.

* * *

Згасає день за синіми лісами,
За синіми лісами лягла імла;
Пливуть рожеві хмари небесами,
І тихо з небесами злилась земля.

Стоять квітки, окроплені росою,
Окроплені росою, тремтить трава.
Мої думки захоплені красою,
Захоплені красою мої слова.

* * *

Не схиляйтеся, стебельця,
серед спілих піль!
Розливайся, пісне серця,
виливай свій біль!

Грайте, дзвони великодні,
в цей великий день!
Хоч сьогодні, хоч сьогодні
дайте нам пісень!

Розіслалась перед нами
далечінь ясна.
Смерть і холод над ланами,
а в душі весна.

* * *

Хочеться ніжний подих вітру
На тонкострунну схопити арфу,
Хочеться взяти на палітру
Ніким ще не відану барву.

Хочеться серцем розбагнути
Країн незримих всі таємниці,
Чулою душею хочеться почути
Нечутний спів німої криці.

* * *

Я йду в країну мрій,
Де жив перед віками,
Де перший крок дрібний
Несмілими ночами
до щастя вів.
А в тій країні мрій
Несправними руками
Віночок золотий
Сплітав перед віками
з веселих снів.
А в тій країні мрій

Нема ні сліз, ні горя,
Ні болю, ні нещастя,
ні того зла.
Бо в ту країну мрій
З життя — страшного моря
Фантазія квітчаста
Ще сліз не занесла.
* * *

Як тільки на арфі плачевній
Замовкне останній мій спів,
В глибокій скарбниці душевній
Багато ще лишиться слів.

Слова ті намистом коштовним
Осядуть, мов перли, на дні.
Вони тягарем невимовним
Давитимуть серце мені.

Та більше ні скарги, ні жахів,
Ні сміху зі струн не збуджу, —
Намиста найкращих коралів
Не вкину в безодню чужу.
* * *

ДЕКОЛИ...
Деколи хочеться серцю
Квіткою бути пахучою,
Деколи хочеться в небі
Зіркою стати горючою.

Деколи хочеться серцю
Стати терном чи кропивою,
Хочеться впасти на землю
Раптом потопою-зливою.
* * *